

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 23/2021
25.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драган Згерђа адвокат из ..., против туженог ЈКП за превоз путника „Аутотранспорт – Панчево“, кога заступа Саша Левнајић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2569/20 од 09.10.2020. године, у седници већа од 25.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2569/20 од 09.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 174/19 од 15.06.2020. године, ставовима од првог до четвртог изреке, усвојени су тужбени захтеви и обавезан је тужени да тужилци на име разлике зараде за остварене, а неплаћене ефективне часове рада дужег од радног времена, на име разлике између припадајуће и исплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, као и на име разлике зараде за рад недељом, за период наведен у овим ставовима изреке исплати појединачне износе са законском затезном каматом почев од дана доспелости сваког износа до коначне исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужилци на име мање исплаћене разлике у заради обрачуна и уплати надлежној филијали ПИО фонда у Панчеву разлику доприноса за пензијско и инвалидско осигурање. Ставом шестим изреке, одбијен је као неоснован вишак тужбеног захтева којим је тужилца тражила исплату трошкова за исхрану у току рада, од досуђених 1.782,41 динара за мај до тражених 1.787,41 динара. Ставом седмим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 74.612,67 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2569/20 од 09.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Панчеву П1 174/19 од 15.06.2020. године у ставу првом, другом, трећем, четвртог, петом и делу става седмог изреке којим је обавезан тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 74.612,67 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у преосталом делу става седмог изреке првостепене пресуде тако што је одбијен захтев тужилце за исплату

законске затезне камате на досуђене трошкове поступка почев од пресуђења па до извршности. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 441. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст.1. и 3.), осим из члана 404. овог закона.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овој парници тужила је тражила исплату разлике зараде за остварене, а неплаћене ефективне часове рада дуже од радног времена, разлике између припадајуће и исплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада, трошкове регреса за коришћење годишњег одмора и разлике зараде за рад недељом, а као вредност предмета спора означен је износ од 172.059,84 динара.

У конкретном случају се не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (када је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, нити је ревизија поднета на основу члана 404. истог закона, па како вредност предмета спора побијеног дела правноснаже пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

**Председник већа-судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић